

“Він піднявся на висоту
та дав дари людям”.

*Особисте свідощтво пастора Вілліама Брангама
стосовно того, як прийшов дар*

“Він піднявся на висоту та дав дари людям”.

Щодо приходу цього дару зцілення, я можу тільки розповісти вам переживання, як це прийшло до мене. Моїм щирим та правдивим переконанням є те, що дари передбачені Богом. Багато хто не вірить у передбачення, але це доведено писаннями, що багато подій у Біблії були божественно передбачені. Наприклад, народження Христа було передбачено ще в саду Едена. І приблизно за 712 років до приходу Івана Христителя, Ісая бачив та говорив про нього, як про голос того, хто кличе в пустелі. Пророк Єремія казав, що перш ніж його було вформовано в утробі його матері, Бог пізнав його та призначив йому бути пророком для народів. Я вірю, що за цей дар передбачення є відповідальне з тієї ж причини: в мене нема ніякого релігійного минулого. Мої батьки належали до різних релігій, і тому я ніколи не відвідував церкви.

Вперше якимось уявленням про те, що чекає на мене в майбутньому, я одержав приблизно у віці семи років, тількино почавши ходити до школи у сільській місцевості за декілька миль на північ від Джефферсонвілля, Індіана, де мій батько працював особистим водієм у заможній родині. Мені завжди подобалося рибалити та полювати...навіть моє навернення не забрало цього від мене. . .і цього вечора в кінці вересня дехто з хлопців пішли до ставка, багатого на рибу, рибалити, в той час як я повинен був носити воду для мого батька. На жаль, я маю розповісти вам, для чого використовувалася ця вода. Мій батько дуже сильно пив, і в цей особливий час вони виробляли віскі, отже я мав

забезпечувати водою перегонний куб, котрий мав бути ввімкнений цієї ночі. Йдучи тією стежкою, я поставив свої невеличкі сиріпові відерця додолу та приліг під деревом на декілька хвилин, щоб перепочити, плачучи, бо я не зміг піти разом з іншими хлопцями рибалити. Поки сидів під тим деревом, сталося таке, що я ніколи не зможу забути. Здавалося, це був звук вітру, що дув у листях, але, поглянувши вгору, я побачив, що не було ніякої ознаки вітру, жоден лист не поворухнувся. Я принишк, наляканий, та зацікавився, звідки виник цей звук, аж ось я почув це знову, отже я підхопив свої відерця та помчав стежкою. Аж ось це знову прийшло, голосніше, аніж перед тим, і коли я озирнувся, щоб побачити, що ж сталося, то помітив, що на висоті приблизно в половину того дерева, здавалося, був вихор, з якого вийшов чутний голос, що промовив такі слова: “Ніколи не пали, не пий, не забруднюй своє тіло жодним чином, бо для тебе є робота, коли ти підростеш”. Я був настільки наляканий, що не знав, що робити. Заволав та помчав до хати, впав до рук своєї матері, яка подумала, що мене вкусила змія. Я сказав їй, що я просто налякався, тож вона поклала мене до ліжка і збиралася викликати лікаря, думаючи, що я переніс нервові потрясіння. Тепер, друзі, я розумію, що багато хто буде кепкувати з цієї історії, але я не можу відповідати за те, що кажуть інші. . . я відповідаю тільки за свій особистий досвід. Нема потреби казати, що я більше ніколи не ходив повз те дерево. Мені краще було ходити обхідним шляхом з іншого боку саду, щоб обминути його, бо я думав, що там на тому дереві сидить людина. І я й досі переконаний, що на тому дереві справді була людина. То був ангел Божий, і, роками пізніше, я зустрівся з ним віч-на-віч та розмовляв із ним.

Через декілька тижнів після цього я разом зі своїм братом бавився кульками, коли мене охопило якесь дивне відчуття. Я

впав біля дерева, і, неначе в трансі, побачив, як великий міст виріс та перетнув річку, і побачив, як певна кількість людей впали звідти в річку та втопилися. Отямившись, я побіг та розповів своїй матері, і знову вона вирішила, що я просто нервова дитина. Через двадцять два роки через річку Огайо побудували міський міст, і така сама кількість робітників впали з моста та втопилися. Ви розумієте, ці речі не прийшли за якимись моїми проханнями чи бажаннями, але були передбачені божественною волею Бога.

Наступний такий випадок стався якось одного дня, коли я пішов на річку з моїм батьком та ще одним чоловіком. Вони запропонували мені випити віскі, і, оскільки я хотів мати добрі стосунки з цим чоловіком, щоб він дозволив мені користуватися його човником, я взяв пляшку до рук. Але, настільки ж певно, як я розмовляю сьогодні, я почув той звук, що був схожий на той шелест у листях. Озирнувшись навколо і не бачачи ніякого листа чи ознаки вітру, я знову притулив цю пляшку до вуст, коли раптом почув той самий звук, тільки голосніше. Страх охопив мене, як і раніш; я впустив цю пляшку з рук та побіг геть, а мій тато обізвав мене маминим синочком. О-о, як це було боляче! Пізніше мене обізвала маминим синочком одна моя подруга, коли я сказав їй, що не палю. Роздратований її глюмліннями, я взяв цигарку та приготувався випалити її, що б там не сталося; коли мене зупинив той знайомий звук, що змусив мене кинути цю цигарку та піти геть, плачучи, добре чуючи, як всі інші глузували з мене, бо я не був таким, як вся інша молодь. Це тільки декілька з дуже схожих випадків, що постійно відбувалися упродовж життя. Так було завжди, це дивне відчуття, неначе хтось стоїть поруч, намагаючись сказати щось мені, і, особливо, коли я залишався сам. Здавалося, взагалі ніхто не розумів мене. Хлопці, з якими я хотів товаришувати, не бажали мати зі мною нічого спільного, бо я

не палив і не пив, і всі дівчатка бігали на танці, в яких я також не приймав участі, тож здавалося, що я упродовж всього життя був просто чорною вівцею, не знаючи нікого, хто розумів би мене, і навіть не розуміючи сам себе. Але я не знав у той час, що за велике майбутнє чекає на мене, як я знаю це тепер.

Наступний важливий випадок, який я пам'ятаю, стався приблизно тоді, коли мені було майже дев'ятнадцять років. Однієї ночі я вештався на сільському святі разом з деякими іншими хлопцями, коли якийсь голос покликав мене: "Гей, ти! Підійди-но сюди!" Озираючись, я побачив молоду жінку, що сиділа під наметом, якогось астролога. Вона жестом запросила мене підійти до неї, і, думаючи, що вона хоче, щоб я зробив щось для неї, я підкорився. Вона промовила: "Слухай, чи відомо тобі, що ти народився під певним знаком і є зірка, що супроводжує тебе? Тебе було народжено з певним даром". Звичайно, хлопці почали глузувати з мене щодо "маєш дар", тож я намагався пропустити це повз вуха, відпустивши якесь зауваження тій жінці, що сказала мені, що хоч зараз я й образився на її мову, одного дня я зрозумію, що вона мала на увазі. Я намагався відштовхнути все це у свою підсвідомість, працюючи на різних роботах, ніколи не знаходячи задоволення, блукаючи з одного місця на інше, мусив страждати від смерті моєї жінки та дитини та багатьох інших скорбот, мабуть, страшніших, аніж людське серце здатне витримати. Я шукав миру та задоволення в усьому, що можна тільки уявити, але, видно, в людському тілі є одне місце, на десять дюймів вище п'ятого ребра, що дійсно не наповниться, доки Христос не ввійде туди. І, крім моїх скорбот, завжди було те відчуття, що щось перебуває наді мною, додаючись до мого страждання. Нарешті, моя любов до природи привела мене до такої роботи, як лісничий штату Індіана, яка кидала мене в різні частини штату.

Одного дня я стояв у переповненому автобусі, їдучи до Генрівіллу, Індіана, і, відчувши, що хтось дивиться на мене, я озирнувся та зіткнувся з парою сталевих-сірих очей, що належали одній жінці дуже приємної зовнішності. Вона спитала мене: “Ти самотній, так?”

“Ні, мадам”, — я відповів та відвернув погляд до вікна, думаючи, що її зацікавила моя уніформа і вона просто хоче побалакати.

Вона заговорила знову: “Мабуть, мені краще пояснити, хто я. Я астролог”.

“Ну що ж, — подумав я, — я можу послухати також, що вона має сказати”.

“Ти, певно, образився на це, чи не так?”

“Так, мадам, саме так”.

“Ти думаєш, я хочу поговорити з тобою про релігію, так?”

“Я не знаю”.

“Чи ти релігійна людина, ти сам?”

“Ні, мадам”.

“Можливо, я могла б розповісти тобі дещо про тебе. Ти прибув з Заходу, чи не так?” — спитала вона мене.

“Ні, мадам”.

“В такому разі ти хочеш податися на Захід”.

“О, так, це зовсім інше. Я завжди прагнув потрапити на Захід”, — відповів я, думаючи, що я дам їй продовжити розмову, і порівняю це з тим, що змушена була мені сказати інший астролог.

“Причина, цього — твоє народження”, — продовжувала вона.

“Що вам відомо про моє народження?” — спитав я здивовано.

“Юначе, якщо я точно назву тобі хвилину, коли ти народився, чи повіриш ти мені?”

“Ну що ж, я досить-таки фундаменталіст, і якщо хтось говорить мені правду, я маю вірити цьому”, — відповів я. І я все ще вірю, що — якщо це правдиве, це правдиве.

Отож, тільки не питайте мене, як вона зробила це, але вона точно назвала мені хвилину, коли я народився. Там позаду мене стояв молодий моряк, і я спитав її, чи може вона сказати йому, коли він народився. Вона відповіла, що ні, і я, не розуміючи цього, спитав, чому вона змогла сказати це мені і не може сказати це йому. Вона сказала, що це тому що є певний знак, який супроводжує мене. . . і моє серце збентежилося, бо це воскресило в моїй пам’яті свіжі спогади того, що інші казали мені. Вона спитала, чи розмовляв який-небудь астролог коли-небудь зі мною раніш, і я відповів, що ні, кажучи неправду цій жінці.

“Чи знаєш ти що-небудь про Ісуса Христа?” — спитала вона.

“Я знаю, що, припускають, Він був сином Божим”, — це все, що я був здатний відповісти.

“Чи ти знаєш що-небудь про те, як Він народився? . . . Хто прийшов вклонитися Йому першим?”

“Троє мудреців, якщо я не помиляюсь”.

“Що їх вело?” — не відступала вона.

“Зірка, я думаю”.

“Саме так. В такому разі вони мали бути астрологами, бо вони спостерігали за зірками”, — підтвердила вона. — “Юначе, я розмовляла з людьми в Білому Домі, я попередила

президента Гардінга про його дивну смерть, і я маю сказати тобі про дещо. Тебе було народжено під певною зіркою, щоб бути обдарованою людиною. Чи говорив хто-небудь зі служителів з тобою про це?”

“Я не маю нічого спільного зі служителями”, — відповів я.

“В такому разі послухай мене: Коли Ісус Христос народився, там було троє мудреців, що прийшли зі Сходу, їх вело те, що загальновідомо як зірка, але насправді там було три зірки, що зустрілися над Вифлеємом, з'єдналися разом та створили одну зірку, що зупинилася над Христом. В цей час Бог послав найвеличніший Дар, який коли-небудь Він давав світові — Свого однородженого Сина. Коли ті мудреці вирушили назад, ці три зіроньки розділилися і з тих пір вже ніколи не сходилися разом. Бог завжди проголошує Свої справи на небі, перш ніж Він проголошує їх на землі, і ці мудреці стежили за пророцтвом пророка Валаама, що зірка вийде з Якова”, — вона продовжувала, цитуючи багато місць писання, з якими я не був знайомий, але я слухав уважно, як вона провадила далі. — “Отже, ці зірки вже ніколи не сходилися до купи, але кожні декілька років їхні шляхи перетинаються, і коли таке стається, це означає, що в знак поваги до народження Ісуса іще один дар знову посилається на землю. І коли ти народився, шляхи тих зірок перетнулися. Тебе супроводжувала певна зірка, коли ти ввійшов до автобусу в Джефферсонвіллі; я бачила цю зірку над тобою, і я не розумію, чому інші не говорили тобі про це раніш”.

Щоб мене не зрозуміли неправильно, я пізніше покажу, що ця практика астрології є небіблійна, і, звичайно, не для Християнина бавитися цим (Ісая 47:13–14), і ця думка астролога про Христову зірку є лише її тлумачення, і цього нема в писаннях. Але в писаннях є те, що навіть сатана свідкує про Божий дар, і саме це є причиною того, чому я передаю ці бесіди.

Але в той час, можете собі уявити, як я почувався. Діставшись до своєї зупинки, я подякував цій жінці та вийшов з автобуса, але я не міг відігнати це дивне відчуття, що перебувало наді мною постійно, спричиняючи мою нервовість та вразливість, нещасний серед людей, але, втім, боявся залишатися наодинці з собою, кожного разу побоюючися, що цей вітер стане шелестіти. “Що все це може означати?” — питав я себе знову й знову. Певного часу після цього я навернувся та віддав своє життя Христові. (Я написав короткий нарис свого життя в невеличкій книжечці під назвою “Ісус Христос учора, сьогодні та навіки той самий”.) Після мого навернення, яке сталося в маленькому хліву позаду нашого дому, я через деякий час став членом баптистської церкви і став місцевим старійшиною, прийнявши рукопокладення через доктора Роя Девіса у Джефферсонвіллі. Після успішного наметового пробудження там, для мене побудували скинію, яка й досі знаходиться на 8-й та 10-й вулицях, відома як Скинія Брангама, і протягом багатьох років я був досить успішний як служитель, охрестивши кілька тисяч людей та бачивши багато навернень для слави всемогутнього Бога. Навіть тоді я мав успіх у молитві за хворих, хоч іще не знаючи, чим все це було, і багато разів видіння та незрозумілі речі приходили до мене, що можуть підтвердити багато хто з людей з Джефферсонвілля та його округи. Один випадок, що мені особливо запам’ятався: я був у певному місці ріки Огайо, хрестив велику кількість новонавернених, посеред великого натовпу людей, які зібралися на березі, щоб подивитись на служіння. Був теплий день, і в той час, як небо виглядало неначе мідь, велика сяюча зірка з’явилася та зависла над тим місцем, де я стояв. Багато хто з вас пам’ятатимуть, як читали про це в газетах. З того часу це з’являлося багато разів. Якийсь час тому я був у одному великому місті, проводив три вечірніх зібрання, серед

багатьох сотень людей. Першим, за кого я молився, був один маленький хлопчик, в котрого ноги були бездіяльні через поліомеліт, наказав йому встати на ноги та йти вперед. Як і звичайно на наших зібраннях, аудиторія сиділа зі схиленими у побожності головами, поки я тримав цього хлопчика на руках та молився за нього, коли раптом здалося, що на мене, просто мені в обличчя увімкнули яскраве світло. Я спантеличився брутальністю освітлювача, що ввімкнув прожектор просто на мене, і, коли я з подивом відкрив свої очі, там переді мною стояла вранішня зірка! Я випустив цього маленького хлопчика, чи він сам вистрибнув з моїх рук. . . Я не знаю, що сталося, бо здавалося, кожен нерв у моєму тілі паралізовано. Коли він торкнувся підлоги, його ноги стали нормальними, і перший раз у своєму житті він спустився з платформи сам. В зібранні панував безлад; його мати знепритомніла; одна дівчинка назарянка, що була подругою цієї дитини, що грала на фортепіано “Великий Зцілитель”, і коли вона узріла це чудо, що було зроблене нашим любим Господом Ісусом, то підстрибнула та відбігла футів на п’ятнадцять від фортепіано, підняла свої руки, плачучи та вигукуючи. . . і я знаю, що це звучить неймовірно, але сотні можуть підтвердити це. . . що фортепіано не пропустило жодної ноти, але продовжувало правильно грати цю пісню. Багато величних речей відбувалося. Того вечора більше ніж сімсот людей віддали свої серця Христу. Багато хто з вас, люди, що були там, читатимуть це. . . нехай благословить вас Бог. Я все ще стараюся робити все що можу для Христа.

Тепер, між іншим, щодо пояснення тих питань, які часто виникають. Багато хто з служителів питали мене: “Брате Брангаме, що ви думаєте про астрологію? Невже ви робите це силою астрології, і якщо ні, чому ви виявляєте тим астрологам публічну довіру через те, що вони пророкували про цю річ?” Я можу сказати тільки ось що: покажіть мені хоч одне-єдине

місце в світі, де б сила астрології уздоровлювала хворих. Щодо всіх цих астрологів, ворожок, медіумів, і т. д., які відомі світові, покажіть мені, де хоч один відкрив очі сліпому, дарував глухому слух або німому здатність говорити. Є тільки один шлях... через Ім'я Ісуса Христа та Його кров, пролиту на Голгофі. Але що видається мені дуже дивним (за днів, що минули, та й сьогодні також) це такі явища, як ось наступні: коли цей Дар лежав у яслах, ті священики перебували в храмі, сперечаючися, чи є воскресіння з мертвих, чи ні, і в той же самий час, група мудреців прийшла здалека та розпізнала Дар Божий для землі. Певна річ, я скажу, що астрологія від іншої сили, але навіть диявол змушений свідкувати про Божий дар. Нехай ті мудреці, ким би і чим би вони не були. . . вони *засвідкували* про Божий дар і прийшли вклонитися йому раніше, ніж священики в храмі зробили це. Також, коли Павло та Сила перебували у Филипах, і священики та служителі міста назвали їх шахраями та запроторили їх до в'язниці, якась ворожка волати до людей, що ті люди були послані Богом виявити їм шлях спасіння. Хіба не дивно, що ця дівчина-рабіня, поневолена нечистим духом, впізнала силу Божу в Павлові та Силі, в той час коли влада навіть не прийняла їх. Хіба не дивно, що в іншому випадку, коли багато хто казав, що Ісус є Вельзевулом, демони в тому чоловікові волали та казали, що знають, хто Він. . . диявол сповідував Його божественність, а фарисеї казали, що Він є тим дияволом. Так і сьогодні, що багато хто сумніваються та марнуються в собі щодо своїх наук та теорій і не пускають людей на зібрання зцілення, в той час як прекрасний Божий дар діє по всій землі, і багато хто з них втрачають це. О-о, священиче! Я сподіваюся на Бога, що ти прокинешся. Не тому що мене було поставлено носієм цього дару; я не маю ніякого відношення до його приходу. . . Бог послав його. Коли діти Ізраїля, перебуваючи в Єгипті, волали

за визволителем, Бог послав Свого ангела до Мойсея. Мойсей не мав до цього ніякого відношення. . . то був Божий ангел, що виконав цю справу, вчинив чуда. Мойсей був просто вустами для ангела Божого; і це все, ким я є сьогодні. . . тільки лише уста для ангела.

Я маю розповісти вам про того ангела та про прихід того Дару. Я ніколи не забуду той час, 7 травня 1946 року. . . дуже приваблива пора року в Індіані, де я все ще працював лісничим. Я повернувся додому на обід і просто проходжався біля будинку, знімав свою рушницю, коли один дуже близький товариш навідався до мене та запросив мене піти з ним того вечора до Медисон. Я відповів йому, що це неможливо, оскільки я повинен був їхати на патрулювання, і поки прогулювалися біля будинку під кленовим деревом, здалося, що вся верхівка дерева відірвалася. Здалося, неначе щось пройшло через все це дерево вниз, немов сильний швидкий вихор. . . я затремтів. . . вони підбігли до мене. . . моя жінка вийшла з будинку, налякана, та спитала мене, що сталося. Намагаючися тримати себе в руках, я сів та розповів їй, що після того, як протягом всіх цих дивних двадцяти років мене переслідували всі ці неояснимі відчуття, настав час, коли я маю розібратися, що це все таке, або я вже ніколи більше не повернуся. Настав кризовий момент. Я попрощався з нею та своєю дитиною та попередив її, якщо я не повернуся за декілька днів, щоб вона ніколи вже не шукала мене. І ось тут, любий читачу, знаходиться та частина цих таємничих переживань, яка має безпосереднє відношення до вашого uzдоровлення, отож читайте в молитві та з увагою. Того вечора я подався до одного таємного місця, щоб там молитися і читати свою Біблію. Я глибоко ввійшов у молитву; здавалося, що вся моя душа, мабуть, вийде з мене. Я плакав перед Богом. . . я впав обличчям вниз на землю. Я піднімав очі до Бога та волав: “Якщо Ти вибачиш мені за все те, що я накоїв, я

намагатимусь стати кращим... мені шкода, що я всі ці роки був таким неуважним в робленні тієї справи, яку Ти бажав, щоб я робив... чи промовиш Ти до мене хоч яким-небудь чином, Боже? Якщо Ти не допоможеш мені, я не зможу іти далі". Потім, ближче до ночі, деś об одинадцятій годині, я закінчив молитися та сидів, коли помітив світло, що блимало у кімнаті. Думаючи, що це хтось іде з ліхтариком, я подивився у вікно, але там нікого не було, і коли я озирнувся, це світло поширювалося по підлозі, стаючи все більшим. Отож, я розумію, що це здається дуже дивним для вас, як і для мене тоді, але пам'ятайте, ваше uzдоровлення залежить від того, віритимете ви у це, чи ні, як ви побачите пізніше. Оскільки це світло поширювалося, звичайно, я став непокоїтись та піднявся зі стільця, та коли я поглянув угору, там висіла та велика зірка. Однак, вона не мала п'ять кінців, як зірка, але була більше схожа на яскраву кульову блискавку, сяючи вниз на підлогу. Одразу за цим я почув, що хтось іде по підлозі, це знову перелякало мене, оскільки я не знав нікого, хто міг би прийти сюди, окрім мене. Отож, йдучи через це світло, я побачив ноги чоловіка, що йшов у моєму напрямку, так само, як і ви підійшли б до мене. Він виявився чоловіком, що, за людською вагою, важив приблизно двісті фунтів, [дев'яносто кілограмів — Прим. перекладача] вдягнутий в білу одіж, з вродливим обличчям, без бороди, але з темним волоссям, що звисало йому до плеч, обличчя досить смагляве, з дуже приємним виразом, і, підходячи ближче, його очі зустрілися з моїми, і, бачачи, який я був наляканий, він почав говорити. "Не бійся. Мене послано з присутності Всемогутнього Бога, щоб сказати тобі, що твоє дивне життя та твої незрозумілі шляхи були для того, щоб виявити, що Бог послав тебе прийняти дар божественного uzдоровлення для людей по всьому світу. **ЯКЩО ТИ БУДЕШ ЩИРИМ І ЗМОЖЕШ ЗРОБИТИ ТАК, ЩО ЛЮДИ ПОВІРЯТЬ ТОБІ, НІЩО НЕ**

ВСТОЇТЬ ПЕРЕД ТВОЄЮ МОЛИТВОЮ, НАВІТЬ РАК”. Словами неможливо передати, як я почувався. Він сказав мені багато чого, я не можу вмістити це сюди через брак місця. Він сказав мені, як я зможу визначати хвороби за вібраціями на моїй руці. Він пішов, але я бачив його багато разів з того часу. Він з’являвся мені, мабуть, раз чи два протягом шести місяців та говорив зі мною. Декілька разів він з’являвся видимим чином в присутності інших. Я не знаю, хто це був, знаю тільки, що він є Божий посланець до мене.

Нема потреби говорити, я почав молитися за хворих. Я не кажу, що я замість лікаря... Я вважаю, що Бог поставив лікарів тут, щоб допомагати природі, але вони тільки лише люди... Бог є всемогутній. Величні речі, які відбувалися протягом тих двадцяти одного місяця, є занадто численними, щоб їх записати, але Бог підтверджував слова ангола кожного разу. Глухі, німі, сліпі, усякого роду хвороби було уздоровлено, і тисячі свідoctв зареєстровано відповідно з датами. Я не застосовував ніякої своєї особистої сили, щоб вчинити це... Я безпомічна людина, поки я не відчую Його присутність. Багато хто з людей, які відвідували ті зібрання, знають, що їхні хвороби та гріхи було названо їм просто з платформи. Любий читачу, будь ласка, не зрозумійте неправильно мого бідного, неосвіченого способу намагання передати все це вам. Я кажу це, щоб ви могли мати більш ясне розуміння того, як прийняти користь від Божого дару. Він наказав мені бути щирим та привести людей до віри, і це те, що я намагаюся робити. Пам’ятайте, ми ніколи не ставимо під сумнів Божу здатність; ми знаємо, що Він може все, але проблема в тому, щоб зробити так, щоб одна людина повірила іншій. У Бога завжди є хтось або щось, через кого Він працює, і я лише інструмент, який Він застосовує. Ніхто зі смертних не може прийняти честь за роблення чуд, а я просто лише смертний. Я не знаю, як довго ще Бог дасть мені можливість

робити це, але, за Його благодаттю, я буду служити Йому тим найкращим способом, який мені відомий, через служіння Його народові, поки Він дозволить мені жити.

В завершення, до вас, що шукаєте uzдоровлення на цих зібраннях. Дозвольте мені залишити ось ці два правила, котрих ви маєте додержуватися, щоб отримати те, що ви чекаєте від Бога.

1. Ви маєте вірити цій історії, яку я розповів вам, і що цей Дар Уздоровлення, дарований Господом Ісусом Христом, є шляхом, який Бог передбачив для вашого uzдоровлення.

2. Пообіцяйте від усього свого серця жити для Бога весь залишок вашого життя.

Український переклад опубліковано у 2004 році.

©2004 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761, ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O.Box 950, Jeffersonville, Indiana, 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org